

felte Nar, hvor der ikke bliver noget Snekastningsarbejde, tjene en hel Del Penge, tage de ikke i Betragtning det følgende Nar. — Jeg skal lige saa lidt forlænge Diskussionen ligeoverfor den meget ærede 2den Landsthingsmand for 9de Kreds (Gstrup), hvis Bemærkninger jeg tilbøds i Forveien har imødegaaet. Forsaavidt han mente, at det var utvivlsomt, hvorvidt Betarbejdet efter Veiloven af 1867 var kommunalt eller ikke, saa vil jeg kun dertil bemærke, at der, strax efterat saavel Veiloven som Kommunalloven vare udfomne, fremkom flere Forespørgsler i den Retning, netop fordi der i Kommunalloven kun staa, at Egninger i Penge paa enkelte Dele af Kommunen ikke kunne finde Sted, men derimod Intet er omtalt om Naturalarbejdet, og Ministeriet svarede hver Gang paa de forskjellige Forespørgsler, at man i Analogi af Kommunallovens § 18. ogsaa maatte antage, at Sogneinddelingen for Betarbejdet efter Veiloven maatte være bortfalden.

Med Hensyn til det nye Vædringsforslag, den nye Forbedring i Regjeringens Forslag, som er foreslaaet af Mindretallet, da har Diskussionen jo væsentlig dreiet sig derom, og der er fremsat en Del Indvendinger derimod, medens selve Regjeringens Forslag kun saare lidet er berørt. Jeg skal derfor saa kort som muligt — men jeg kan ikke undlade at gjøre det — gjentage nogle af de væsentligste Indvendinger, der ere at gjøres imod det. Maasse det maa være mig tilladt at begynde med en af den ærede 2den Landsthingsmand for 9de Kreds under 2den Behandling fremsat Yttring, som jeg fandt saa slaende, at jeg skrev den op. Det ærede Medlem yttrede under Diskussionen ligeoverfor mig, „at Flertallet lagde for stor Vægt paa de Mangler der uimodsigelig ere ved Regjeringens Forslag“, og idet han yttrede sig videre i den Henseende, udtalte han blandt Andet paa et andet Sted, „at det er meget tvivlsomt, om Regjeringens Forslag lægger Byrden paa de rette Skuldre og i en lige Grad“. „Saa, det

er mine Ord, talte ud af Hjertet, det er netop Flertallets Betragtning, det er den Hovedbetragtning, som vi ere gaaede ud fra, at Forslaget ikke lægger Byrden paa de rette Skuldre og i lige Grad. Vi sige: Byrden er ikke Betalingen, men den er Arbejdet, og naar man gaar ud over en retfærdig Fordeeling af Arbejdet og blot skyder sig hen under, at da der gives Betaling, er det ligegyldigt, hvem der arbejder, saa siger jeg: saalænge man ikke kommer dertil, at Betalingen er et fuldkomment Ækvivalent — og det kommer man aldrig til, fordi Betalingen ikke har samme Værdi for Alle — saa lægger man ikke Byrden paa de rette Skuldre. — Det er dernæst anført og kan anføres, at Arbejdet vil blive enten meget kostbart eller mangelfuldt, og da denne Indvending slet ikke blev imødegaaet, antager jeg, den er erkjendt. Det er givet, at det ved Snekastningsarbejdet ikke gaar til som ved andet Arbejde, hvor Bedkommende arbejder den fulde Dag og faar en derefter afpasset Betaling. Ved Snekastningsarbejdet møde Folk og kaste Sne en Time, maasse slet ikke, eller maasse en halv Dag, men det vil altsaa blive meget kostbart; naar man skal bruge det tilstrækkelige Antal Mandskab, og det er Noget, man ved Snekastning, ikke kan undlade, thi ellers bliver Arbejdet ikke tilberigt udført; hvis man kniber paa Arbejdsraften, saa kommer det til at skorte i en anden Henseende. Efter Regjeringens Forslag, saaledes som det foreligger, ville jo Sognene blive inddelte i Arbejds kredse, og saa arbejde de ved Snekastning og faae Betaling derfor. Nu jeg vil nok spørge enhver af de Herre, der ere kjendte paa Landet, hvorledes de tro, at det vil gaa til. Saa, i den arbejdsløse Tid ville naturligtvis Husmændene — og dette siger jeg i Modsætning til min ærede Nabo, der mener, at de ville strue Prisen op — være inderlig glade, selv ved den beskedne Betaling af 3 Mark om Dagen, de ville endog saa trække Arbejdet ud saa meget, de kunne, og sige: „So flere Arbejdsdage vi kunne faae i